

מעוזיה סגל מייד אחרי פגיעתו. מעוזיה, שמצבו היה אנוש הוא בן-דודו של שרה-תיקוורת מורדכי צפורי. אביו הוא שסיפר לו כי נגע גם בשתי רגליו.

כל זה אני מספר מעדות שמיעה של חברים שלי. אני לא זוכר כלום.

נחמד להישאר עם עצמי

התעוררתי בבית-החולים ושמעתי את אבא שלי צועק "מעוזיה! מעוזיה!" אני זוכר שהוא שאל המון שאלות, ואני כל הזמן אמרתי לו כן. רציני שיעזוב אותי. ביקשתי ממנו ואו איברתי את ההכרה והתעוררתי אחרי כמה שעות. אז כבר שאלתי שאלות. לא ראיתי כלום בעיניים, או שאלתי מי נמצא בחדר ואיפה אני. אמרו לי שבבית החולים בצפת, במחלקה האורטופדית.

מעניין, העובדה שלא ראיתי לא הבחילה אותי. ההרגשה היתה שיש איזה מסך ביני ובין אנשים, וזה היה נחמד כזה, להישאר עם עצמי כשהם עם עצמם. קשה להסביר דברים כאלה. זה לא הגיוני. אבל כל הזמן חשבתי שטוב שאני עם עצמי ולא איתם. לא היתה לי שום מחשבה שאני חולה או עיוור. הרחקתי את זה. לא התעסקתי עם המחשבות האלה. שיחקתי בלוחות את קולות האנשים. פיסתי הרגשתי בסדר. לא היו לי כאבים, למרות שמעלי היה תלוי יער של שקיות אינפוזיה. עדיין לא ידעו איך לטפל בי. נתנו לי לעבור את השלב הקריטי. וכל שני וחמישי הכניסו אותי לחדר-ניתוח.

אני עצמי הייתי במצב של אפסטיה. לא היה איכפת לי שום דבר. שיעשו איתי מה שהם רוצים. אפילו לא שמחתי על זה שאני חי. הרברים האלה באו בשלב מאוחר יותר, כשברקו לי את הגרמים ועשו לי ניתוחים בעין. אז כבר התחלתי יותר להרגיש ולהבין מה קורה, והייתי פחות אפסטי. מאוד לא אהבתי ללכת לחדר-הניתוחים. יש לי פחד נוראי מהרדמות.

אני זוכר שיום אחד היתה לי בעיה, נחנקתי ולא יכולתי לנשום. העבירו אותי לחדר בודד, ורק אז קלטתי כהכרה מה קרה לי ונכנסתי למשבר. זה היה נורא. הרופא דקר לי את הריאה והיא התכווצה, ואז הבנתי שאני עוד פעם בסכנה, ושאני תקוע עם העניין לכל החיים.

זו היתה הפעם הראשונה שבה בכיתי, ובאותו גש האחרונה. כא לבקר אותי חבר, תפסתי עליו טרמפ והרבצתי בכי, והוא היה נבוך לא ידע מה לעשות. אחרי שבכיתי נרגעתי והתחלתי לחשוב מה אני צריך לעשות עם עצמי. הגעתי למסקנה שאני רוצה להיות ואו אני צריך לעשות את המכסימום. עדיין לא ירעתי איזה אברים חסרים לי. די אחת היתה בגבם ואו הרופא הוריד לי את הסנין וראיתי שאין לי יד. שאלתי אותו הלכה היר? הוא אמר לי כן. קשה להבין, אבל זה כאילו עבר (המשך בעמוד 65)

עם סבא ואבא לים בצפת. משמאל: חלק מהמבקרים הרבים שמקדו את מיטתו של

בשמירה. אחרי השמירה הלכתי לישון. קמתי בצהריים ובאו אלינו קציני נשקיה וקציני-אפסנאות לבריקה. גרשון, המ"מ, היה בחדר-האוכל וסידר איתם במוצב. המוצב היה מוצב מאוד בעייתי. הוא היה מוצב אחורי של הסורים, וקירמי שלנו. הוא היה מאוד לא מפותח ומאוד פגיע.

דיברתי עם גרשון. הייתי אמור לצאת הביתה לחופש. הוא ביקש ממני ללכת לבונקר ולשלוח אליו חיילים שיחתמו על ציור. ואז התחילה ההפגזה. הפגזות נחת עלי ועוד הספקתי לשמוע את גרשון אומר לי: "גש לבונקר ושלח אלי חייל". אלו היו המילים האחרונות שלו.

אני זוכר אותו יושב רגל על רגל וכותב, כשפתח השחפ"ץ שלו, למולו הרע, מול פתח חדר-האוכל. הוא חטף רסיס ישר בלב ומת על המקום. אני הרגשתי שאני עץ. האווניים ציפצפו לי וראיתי הכל שחור. לא איכרתי את ההכרה, למולי, ואני זוכר שלא הבנתי למה אני לא נכנס לפאניקה, כי הבנתי

בבית החולים בצפת, שאלו הועבר מייד אחרי פגיעתו במוצב כרמלה שברמת-הגולן. מעוזיה הגיע לבית החולים במצב של מוצר מבית-החרושת לבשר של ויכרד לוי, בהגדרתו. הוא הפתיע את הרופאים ואת האחיות בהחלטתו המהירה.

סמכה על אבא שלי, שהוא יטפל בנו. אבא שלי נאלץ לחפש עבודה בסני, וכך נשארנו לבר. חוץ מזה, ברגע שאמא נסעה לאמריקה, אבא שלי תפס פתאום חופש. הסתובב ומצא לו כל מיני חברות, ולא הקדיש לנו זמן. הבית שבו גרנו היה בית ישן. סבא בנה אותו כשבא לפתח-תיקוורת, וסבא כבר לא היה צעיר. הכל נהרס. כל תשתית הצנרת נסדקה, הטיח התקלף וכילדים לא ניקינו ולא סידרנו את הבית. אני זוכר שהגעתי אפילו למצבים שלא היה מה לאכול. או הייתי אוכל עלה חסה ליום. זה היה בלתי-נסבל. היה לי זוג מכנסיים וחולצה, וכל הזמן לבשתי אותם.

אחר-כך אמא שלי באה לקחת אותנו לאמריקה. אני לא הסכמתי לנסוע, אז היא לקחה את אחותי ואני נשארתי לבר. כשהמזב הפך להיות קשה באמת, הלכתי לגור אצל סבתא שלי. איכשהו הסתדרתי עד שסבתי נפטרה ואני נשארתי לגמרי לבר. אני זוכר שאם חתרים לא היו מומינים אותי אליהם בלילות שישו ובחגים, לא היה לי מה לאכול.

אני מעריך שהיחס של החברים אלי היה של רחמים, אבל לא הייתי בודד. היו לי המון חברים, והעובדה שגרתי לבר הפכה אותי לפופולארי. כל החברה היו באים אלי. הבעיה היתה

תמורת המגורים, ויש לו אופציה לרכוש את הבית. סגל הוא גבר נאה מאוד. הנכות הפיסית שלו לא הפכה אותו לנכה נפש. הוא כועס עלי כשאני קוראת למה שיש לו מחלה. הוא כועס עלי כשאני מתייחסת אל העובדה שהוא קטוע שתי רגליים ויר כאל מיגבלה. הוא אומר שאנשים כמוני, שאינם מתייחסים אל אנשים כמוהו כאל אנשים נורמליים הופכים אנשים כמוהו לבעייתיים. האמת היא, כי במהלך השיחה עם מעוזיה סגל אתה מתעלם לחלוטין ממיגבלותיו הפיסיות. אפילו עינו האחת, שאינה רואה, אינה מפריע לך כשאתה מביט בעינו. הוא מתייחס אל עצמו כאל אדם בריא לכל רבר. עוד בבית-החולים הוא ניהל רומן עם דינה, האחות של שפלה בו כאשר נראה כמו מוצר של בית-החרושת לבשר של ויכרד לוי, כהגדרתו. הם היו ביחד כמשך חמש שנים. אחר-כך נפרדו, וכעת הוא חבר של איריס, קיבוצניקית הבאה לבלות איתו את סופייה-שבוע בוויולה שלו בצפלה.

ובכל זאת, דומה כי מאבקו של מעוזיה סגל להיאחו בחיים, ובחיים הנורמליים, בכל מחיר, הוא בלתי-רגיל. זהו סיפורו של אדם אופטימי ללא תקנה, שאפילו לא העלה לרגע ברעתו שהוא לא יצליח לנצח את הטבע. זהו סיפורו של ילד שגרל בלי

כולים!

שאף פעם לא היתה לי ארוחה חמה. הייתי חוזר הביתה מבית-הספר, קונה כמכולת אשכוליות וטונה. היו לנו חתולים בחצר, ואני מת על חתולים הייתי משתוף בחוץ ואוכל יחד עם החתולים את הטונה.

תסביכים? לא מכיר

לא בעסתי על הורי. על מה היה לי לבעוס? אמא שלי לא הרגישה טוב עם אבא שלי ועזבה אותו. אבא שלי לא מצא עבודה בפתח-תיקוורת ונאלץ לחפש עבודה בסני, לא היה טעם לבעוס על דברים כאלה. הבנתי שכל אחד נוחר את רכבו וזהו. אחר-כך, כשנפצעתי, לאמא שלי היתה בעיה קשה. היא סבלה מיסורי מצפון איומים על שעזבה אותי כשהייתי ילד. היא רצתה לחזור ארצה ולגור איתי. היה לה קשה לקבל שאני כבר לא זקוק לה, שאני כבר לא ילד. אני זוכר שכשהייתי בית חולים אמרתי לאבא ואמא: תלכו, עזבו אותי לבר, אני צריך להיות עם עצמי. לא צריך שיסתובבו סביבי כליכך הרבה אנשים. יש לכם, כמו שתמיד היו לכם, החיים שלכם אז לכו.

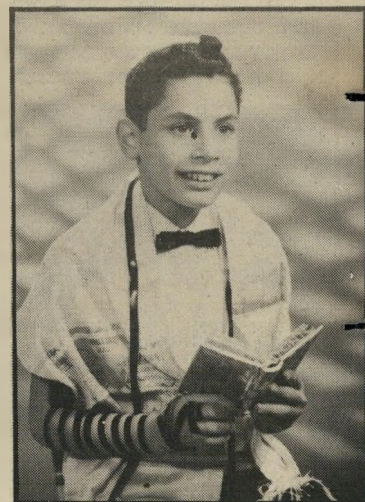
שואלים אותי אם יש לי תסביכים בגלל זה שגדלתי לבר מגיל 13. אני ממש לא מכיר. יכול להיות שהיו לי, אבל למרתי דבר מאוד חשוב: להיות פרקטי. אני מתייחס בפרקטיות רבה לדברים. אני לא מתרגז ולא מתרגש. אני פרקטי. אני מעריך שהעובדה שגדלתי לבר חישלה אותי, ובנוסף אני כבר טיפוס מאוד אינטימי.

כשהייתי בצבא היה לי מאוד קשה לבוא הביתה לבית ריק. אף פעם לא היו לי מים חמים, כי לא היה מי שידליק את הדוד. אף פעם לא היה אוכל במקרר, כי הייתי מגיע מאוחר וכל התנויות היו סגורות. ואז החלטתי לעבור לגור בבית של אבא שלי ברמת-גן. וזו היתה תקופה מאוד יפה ביני ובין אבא שלי, עד שהוא נפטר לפני כארבע שנים. היינו חברים ממש טובים.

בצבא היה לי ברור שאני הולך לצנחנים. הוצבתי במוצב שברמת-הגולן, ממש מול הסורים. הייתי בלילה

הורים מגיל צעיר, שלמד להפיק את המכסימום מהמינימום. כל ימי חיו. **מוסר מעוזיה:**

אני בן 30, נולדתי בפתח-תיקוורת. הורי נפרדו כשהייתי בן 13. ישר אחרי הבריציצה שלי. זו היתה תקופה של הגירה המונית של ישראלים לאמריקה. אמא שלי נסעה לשם כדי לברוק אפשרות שגם אנחנו נרד. היא הגיעה לאמריקה ולמדה תיכנון אופנה. אז התחילו הבעיות עם אבא שלי:

בר-מיצוה מעוזיה סגל המיצוה שלו. בגיל 13 נפרדו הוריו.

הוא לא הסכים שהיא תלמד. היתה חליפת מיכתבים קשה. אמא שלי לא הסכימה לחזור ארצה עד שלא תסיים את הלימודים. בסופו של עניין הם נפרדו. וכך נשארנו אני, ילד בן 13 ואחותי עתליה בת ה-10 לבר בבית. כי אמא היתה באמריקה ואבא קיבל עבודה כטרקטוריסט בסני.

זו היתה תקופה קשה. כשהיינו חוזרים מבית-הספר לא היה אף אחד בבית לקבל אותנו. סבא היה מציץ מרי פעם לראות אם אנחנו בסדר, לפעמים היינו הולכים אליו לאכול. היה לו מינהג קבוע לבוא כל יום בעשר לבית הספר. המצב היה קשה. אמא שלי